

Xuân Mai bĩu môi:

- Gì mà tới bốn lạng rưỡi, thôi để cho ta ba lạng rưỡi đi.

Nói xong sai lấy ba lạng rưỡi ra trả cho Tiết tẩu, lai sai làm giấy tờ dâng hoàng, đổi tên đứa a hoàn này là Kim Tiền.

Thấm thoát đã tới ngày mồng tám tháng sau, Xuân Mai đội mũ thúy phụng, mặc áo gấm đại hồng, đeo dây lưng kim nhuông bích ngọc, ngồi trên đại kiệu, tới nhà Cát viên ngoại đón dâu. Kính Tế cười bạch mã theo sau. Quân hầu tiền hô hậu ủng.

Hoàn cảnh Kính Tế lúc đó thật là:

Hạn hán gặp mưa lớn,

Tha hương gặp cố tri.

Đêm động phòng hoa chúc,

Thua gì lúc vinh quy.

Đám rước dâu trở về phủ Thủ Bị, tới cổng thì hạ kiệu, cô dâu xinh đẹp tuyệt vời, ăn mặc sang trọng, trang điểm lộng lẫy, bước xuống kiệu và được dẫn vào lễ đường tế lạy trời đất, sau đó thì tiệc tùng, cuối cùng là giây phút động phòng.

Đêm đó Kính Tế và Cát tiểu thư vui vậy không sao kể xiết.

Liên trong ba hôm sau, Xuân Mai cho soạn tiệc lớn khoản đãi tất cả thân bằng quyến thuộc của hai họ.

Từ đó, Kính Tế có vợ, Xuân Mai lại càng ngang nhiên thông gian mà không nề nang e dè gì. Ngày ngày, cả hai vợ chồng Kính Tế đều vào hậu đường cùng ăn cơm với Xuân Mai, riêng Cát tiểu thư và Xuân Mai thì thân thiết lắm. Đám a hoàn dầy tớ tuy phong phanh biết chuyện nhưng chẳng ai dám hé môi.

Vợ chồng Kính Tế được Xuân Mai cho ở gian nhà phía tây, sau thư phòng. Nơi đó đồ đạc sang trọng, trang hoàng lộng lẫy, mà Kính Tế ra thư phòng làm việc cũng tiện. Kính Tế từ đó chuyên lo việc ghi chép, viết lách và giao dịch cho phủ Thủ Bị.

Xuân Mai cũng hay lui tới thư phòng trò chuyện cùng Kính Tế. Hai người lả lơi âu yếm, rồi bày chuyện gió trăng, lúc thì ở thư phòng, lúc thì ngay trong phòng Xuân Mai.

Cuộc sống của Kính Tế thật vô cùng sung sướng đầy đủ...

HỒI 98

GẶP NGƯỜI LÁ GIÓ CÀNH CHIM

Sau đó ít lâu, Chu Thủ bị cùng Tri phủ Tế Nam là Trương Thúc Dạ bắt được ba mươi sáu người trong đám giặc Tống Giang ở Lương Sơn, lại chiêu hàng được hơn một vạn giặc, địa phương được yên ổn, tin thắng trận được tâu về triều. Tri phủ Trương Thúc Dạ được thăng chức Ngự sử Sơn đông An phủ Đại sú, còn Chu Thủ bị được thăng chức Tế nam Bình mã Chế trí. Các bộ hạ tòng chinh mỗi người được thăng một cấp. Chu Thủ bị tâu công cho Kính Tế, Kính Tế được thọ chức Tham mưu, lương mỗi tháng là hai thạch gạo, sống đời vinh hoa phú quý.

Trung tuần tháng mười, Chu Thủ bị dẫn binh mã về, sai người báo tin mừng cho Xuân Mai biết. Xuân Mai vui mừng vô tận, sai Kính Tế cùng Trương Thắng, Lý An dẫn gia nhân ra ngoại thành nghênh tiếp.

Trong khi đó thì Xuân Mai cho dọn tiệc lớn tại đại sảnh. Quan lại các cấp trong phủ huyện kéo nhau tới đưa lễ vật tấp nập.

Binh mã đưa Chu Thủ bị về tới phủ. Chu Thủ bị xuống ngựa vào phủ. Xuân Mai và Tôn Nhị nương ra lạy chào. Kính Tế mặc phẩm phục, mũ áo xanh xang, cùng vợ là Cát thị ra lạy chào. Gia nhân lớn nhỏ trong phủ cũng sắp hàng ra ngoài thêm mà lạy mừng. Chu Thủ bị thưởng cho vợ chồng Kính Tế mỗi người một bộ quần áo và mười lạng bạc. Gia nhân lớn nhỏ cũng được thưởng.

Tiếp đó là tiệc tẩy trần. Cả phủ nhộn nhàng vui vẻ. Tối

hôm đó, Chu Thủ bị cùng Xuân Mai uống rượu tại phòng riêng, hàn huyên sau ít ngày xa cách.

Xuân Mai nói:

- Vì chuyện hôn nhân của em tôi mà phải tốn kém ít nhiều.

Chu Thủ bị bảo:

- Không sao, em nàng tới đây thì phải lo cho nó thành gia thất tử tế, có tốn kém ít nhiều cũng không đáng ngại. Em nàng chứ có phải người ngoài đâu.

Xuân Mai nói:

- Nay em tôi lại được chàng lo bề công danh cho như vậy thì quả là đầy đủ quá rồi, nó cũng sung sướng một đời.

Chu Thủ bị nói:

- Sắc chỉ triều đình chỉ ít ngày nữa là tới, tôi sẽ phải tới phủ Tế Nam nhậm chức mới, nàng ở nhà coi sóc việc nhà, rồi bảo cữu cữu cùng với một quản lý nào đó lo việc buôn bán, nàng bỏ tiền ra mà kiếm lời. Bảo cữu cữu làm sổ sách cho phân minh, tiền vốn tiền lời cho rõ ràng là được.

Xuân Mai nói:

- Chàng dạy rất phải.

Trò chuyện một lúc thì hai vợ chồng đi nghỉ.

Thượng tuần tháng mười một, Chu Thủ bị cho sửa soạn hành lý rồi đem Trương Thắng, Lý An theo tới phủ Tế Nam nhậm chức mới. Chu Nhân, Chu Nghĩa ở nhà coi nhà, Kính Tế tiễn Chu Thủ bị ra ngoại thành rồi mới quay về.

Xuân Mai bảo Kính Tế:

- Lão gia dặn là cậu phải tìm một người quản lý để làm ăn buôn bán để kiếm thêm lợi tức mà chi dùng trong nhà.

Kính Tế mừng lắm, để ý tìm người giúp mình buôn bán.

Một hôm, đang khi đi ngoài đường, tình cờ Kính Tế gặp một người bạn cũ là Lục Bình Nghĩa. Bình Nghĩa thấy Kính Tế thì vái chào nói:

- Lâu lắm không gặp huynh.

Kính Tế đứng lại chào hỏi rồi đáp:

- Tôi lúc trước vì vợ chết, gặp chuyện thua kiện lên quan, lại bị tên Dương Quang Ngạn lừa hết vốn liếng, khiến tôi phải

sống nghèo nàn cực khổ, nhưng bây giờ thì khá rồi. Ấy cũng là nhờ chị tôi hiện là phu nhân của Chu Thủ bị lão gia, hiện tại tôi cũng tục huyền rồi. Lại có quan chức, hiện tôi làm chức Tham mưu. Nay tôi đang định tìm một người quản lý, trông coi việc buôn bán, ngặt là giờ này tìm chưa ra.

Lục Bình Nghĩa nói:

- Tên Dương Quang Ngạn sau khi lừa huynh thì làm quản lý cho một người họ Tạ, hiện mở tiệm rượu tại bến Lâm Thanh, lại làm thêm nghề dặt mối cho các ca nhi kỹ nữ nên bây giờ cũng khá giả lắm. Hắn mặc áo tốt suốt ngày rượu thịt, chừng năm ba ngày thì cưới lừa tới tiệm tính toán tiền lời, bạn bè cũ bị gạt ra hết, hắn chẳng thèm ngó ngang tới ai. Em hắn ở nhà thì mở sòng bạc, lại tổ chức đá gà đua chó không ai dám đụng chạm tới.

Kính Tế nói:

- Năm ngoái tôi có tình cờ gặp hắn, nhưng hắn trở mặt đánh chửi tôi. Lần đó may tôi nhờ một người bạn tới can thiệp chứ không thì bị nó đánh chết rồi, bây giờ tôi hận nó tới xương tủy.

Nói xong Kính Tế kéo Lục Bình Nghĩa vào một quán rượu, gọi rượu thịt cùng ăn uống.

Kính Tế hỏi:

- Bây giờ phải đối phó với thằng Quang Ngạn thế nào để rửa được mối hận của tôi?

Lục Bình Nghĩa nói:

- Người ta thường bảo, không hạ độc thủ không phải trượng phu, nay nếu mình nói năng tử tế thì không đời nào hắn chịu nghe. Bây giờ huynh không phải lo gì, cứ làm một lá đơn, bắt nó phải bồi thường tiền bạc hàng hóa đã sang đoạt của huynh lúc trước, như vậy tức là huynh đoạt được tiệm rượu của nó hiện nay, rồi bỏ thêm ít tiền sửa sang thêm thất cho lớn ra, rồi tôi tới nói với Tạ Tam ca, cùng trông nom việc buôn bán cho huynh. Năm ba ngày, huynh chỉ việc tới đó một lần để tính toán sổ sách. Như vậy thì hàng tháng xoàng ra huynh cũng có cả trăm lạng bạc lợi tức. Buôn bán nào cho bằng, huynh thử nghĩ xem.

Kính Tế nghe nói mừng lắm bảo:

- Nếu quả được như vậy thì để tôi về nói lại với thư thư tôi và thư phu tôi đã. Nếu việc này thành thì chắc chắn là huynh và Tạ Tam ca sẽ là quản lý cho tôi.

Bàn định xong, Kính Tế trả tiền rượu, cùng Bình Nghĩa bước ra.

Tới đường, Kính Tế dặn:

- Lục huynh à, phải nên kín miệng mới được.

Lục nhị lang đáp:

- Tôi hiểu rồi, huynh cứ yên tâm.

Nói xong hai người chia tay.

Kính Tế về phủ kể hết lại cho Xuân Mai nghe. Xuân Mai bảo:

- Nhưng bây giờ lão gia không có nhà thì làm sao?

Gia nhân già là Chu Trung đứng bên thưa:

- Không sao, cứ cứ làm đơn, ghi rõ số tiền tài hóa vật bị sang đoạt, rồi kèm tấm thiệp của lão gia, bỏ hết vào phong bì, tôi sẽ đem tới sở Đề hình, nhờ bắt tên họ Dương đó, đánh cho một trận mà tra hỏi, nhất định nó phải bồi thường.

Kính Tế bảo:

- Vậy thì hay lắm.

Nói xong mừng rỡ viết đơn, kèm theo một tấm thiệp của Chu Thủ bị, bỏ tất cả vào phong bì tử tế rồi sai Chu Trung đem tới viện Đề hình.

Tới nơi thì hai vị quan trong viện cũng vừa đang đường xét việc. Lính hầu thưa:

- Chu gia ở Soái phủ sai người đem thư tới.

Hà Thiên hộ cùng Trương Nhị, lúc đó đã là Phó Thiên hộ, cho gọi Chu Trung vào hỏi thăm về việc thăng chức của Chu Thủ bị. Chu Trung thưa lại đầu đuôi. Sau đó hai người mở phong bì ra coi, thấy đơn và thiệp, lập tức hạ trát tìm bắt Dương Quang Ngạn, tức Dương đại lang. Đoạn viết thiệp hồi báo, đưa cho Chu Trung mà bảo:

- Người về thưa lại với phu nhân là để chúng ta ở đây bắt tên họ Dương trả lại tiền bạc đầy đủ, rồi sẽ cho người tới lãnh về.

Chu Trung cảm thiệp về thưa lại với Xuân Mai:

- Nhị vị Đề hình cho trát truy tầm tên họ Dương ngay, lại

nói rằng khi nào nó bồi thường tiền bạc đầy đủ thì mình sẽ tới lãnh về.

Kính Tế cảm thiệp coi thấy ghi tên Hà Thiên hộ và Trương Nhị thì mừng lắm. Hai ngày sau, cả hai anh em Dương Quang Ngạn và Dương Nhị Phong đều bị bắt giải về viện Đề hình. Hai quan Đề hình cứ y theo đơn của Kính Tế mà thẩm vấn. Anh em họ Dương bị đánh đập tra khảo chết đi sống lại, phải sai người nhà vợ vét tiền bạc, bán đồ đạc của cải, được ba trăm năm chục lạng, lại có một trăm xấp vải, đồ đạc trong tửu điểm đáng giá năm chục lạng, để lo bồi thường cho Kính Tế. Nhưng trong đơn, Kính Tế đòi chín trăm lạng, như vậy là vẫn còn thiếu nhiều. Anh em họ Dương phải bán cả nhà cửa đất đai, gia tài khánh tận, mới trả đủ cho Kính Tế.

Kính Tế sau khi đoạt được tửu điểm của Dương Quang Ngạn, lại có thêm nhiều tiền, liền cho Tạ Tam trông coi. Lại bỏ ra thêm ngàn lạng, đưa cho Lục nhị lang để sửa sang khuếch trương tửu điểm, tạo thành một đại tửu lầu nguy nga tráng lệ, đủ các món sơn hào hải vị.

Trung tuần tháng giêng thì Kính Tế tới làm lễ khai trương. Từ đó mỗi ngày có thể lời tới năm chục lạng. Mỗi việc đều trong tay Tạ Tam và Lục Nhị lang. Hai người dành riêng một căn phòng trên lầu, trần thiết đẹp đẽ để dùng làm nơi nghỉ ngơi vui thú. Ca nữ Trần Tam Nhi cũng thường lui tới.

Một hôm, vào thượng tuần tháng ba, tiết xuân êm đẹp, cảnh vật xinh tươi, liễu rủ bên đường, hoa vương ngoài ngõ, Kính Tế ngồi trên tửu lầu nhìn ngắm cảnh sinh hoạt tấp nập nhộn nhịp bên dưới. lát sau Kính Tế lại quay nhìn bên sông phía sau tửu lầu, thấy hai chiếc thuyền lớn cập bến. Bốn năm người lực lưỡng chuyển những rương đồ đạc vào những căn phòng trống bên dưới tửu lầu. Trên thuyền lại có một người đàn bà trạc tuổi trung niên nhưng nhan sắc mặn mà, ăn mặc sang trọng, bên cạnh lại có một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, chỉ khoảng hai mươi tuổi, cả hai đứng trông coi việc vận chuyển các rương đồ đạc, rồi sau cùng vào tửu lầu.

Kính Tế quay hỏi Tạ Tam:

- Ai vậy? Sao lại phải ghé đây?

Tạ Tam đáp:

- Hai người này từ Đông Kinh tới, hiện chưa có nơi trú ngụ, phải ở tạm tại đây vài ngày. Tôi cũng đang định thưa với quan nhân thì quan nhân đã hỏi.

Kính Tế đang giận chưa biết nói gì thì thiếu nữ trẻ lúc này đã bước tới vái chào cung kính mà nói:

- Xin quan nhân bớt giận, đó không phải là lỗi của quản lý đây mà là lỗi của chúng tôi. Chúng tôi tới đây không kịp kiếm nơi ở nên phải tạm trú tại đây, lại vì mới tới nên chưa kịp thông báo với quan nhân. Chúng tôi xin nạp tiền phòng đầy đủ, năm ba ngày nữa sẽ dọn đi.

Kính Tế chỉ nhìn thiếu nữ từ đầu đến chân mà không nói gì. Thiếu nữ cũng đưa mắt liếc lại Kính Tế, bốn mắt đưa tình, hai lòng xao xuyên.

Kính Tế nghĩ thầm:

- Hình như mình đã gặp người này ở đâu rồi, trông quen quá.

Người đàn bà cũng bước tới, rồi như nhận ra Kính Tế, bèn bước tới gần hơn mà hỏi:

- Chẳng hay quan nhân đây có phải là người rể họ Trần của Tây Môn lão gia chăng?

Kính Tế giật nảy mình hỏi:

- Nương tử là ai mà nhận được tôi?

Người đàn bà đáp:

- Chẳng giấu gì cậu, tôi là vợ của Hàn Đạo Quốc, quản lý cũ của Tây Môn lão gia. Còn đây là con gái của tôi tên Ái Thư.

Kính Tế nhớ ra Vương thị, bèn hỏi:

- Mấy người ở cả Đông Kinh kia mà, sao bây giờ lại tới đây? Còn Đạo Quốc đâu?

Wương thị đáp:

- Chồng tôi hiện còn ở trên thuyền trông nom đồ đạc.

Kính Tế vội sai tâu bảo xuống thuyền mời Đạo Quốc lên.

Lát sau, Đạo Quốc tới vái chào, trông già hẳn đi. Đạo Quốc nói:

- Mới đây sáu đại thần tại triều đình là Thái Thái sư, Đồng Thái úy, Lý Thừa tướng, Chu Thái úy, Cao Thái úy và Lý Thái

giám bị tên học sinh tại Quốc tử giám là Trần Đông dâng biểu hạch tội, sau lại bị các quan Ngự sử đàn hạch, do đó Thánh thượng hạ chiếu bắt giam, giao cho Tam pháp ty luận tội. Cả sáu người bị dày làm lính thú ở xa cho đến suốt đời. Con trai Thái sư là Lê bộ Thái Thượng thư thì bị xử trảm, gia sản bị tịch thu, sung vào công quỹ. Vợ chồng chúng tôi và cháu Ái Thư đây phải tìm về huyện Thanh Hà để tìm người em chúng tôi là Hàn Nhị, nhưng nó đã bán hết nhà cửa rồi bỏ đi nơi nào không biết nữa. Chúng tôi dùng thuyền tới đây tìm chỗ tạm trú ít ngày, không ngờ lại được gặp cậu, thật là may mắn vô cùng.

Lại hỏi:

- Cậu bây giờ hiện vẫn ở tại nhà Tây Môn lão gia chứ?

Kính Tế lắc đầu:

- Ta đâu còn ở đó nữa, hiện ta là quan Tham mưu, ở chung với anh rể ta là Chu Thủ bị. Ta nay đã có chức tước vinh hiển, mới nhờ hai người quản lý mở tầu lâu tại bến Lâm Thanh này để kiếm thêm lợi tức. Nay vợ chồng con cái người đã may mắn được gặp ta thì khỏi phải đi đâu nữa, cứ ở đây cho yên thân.

Vợ chồng Đạo Quốc nghe vậy thì nhất tề sụp lạy tạ ơn, rồi quay ra tiếp tục dọn đồ đạc vào. Kính Tế thấy vậy liền sai mấy gia nhân ra dọn đồ giúp. Vương thị nói:

- Thật không dám làm cậu phải phí tâm nhiều quá.

Kính Tế bảo:

- Vợ chồng người và ta trước kia cùng ở một nhà, có gì mà phải ngại ngần.

Lát sau Kính Tế lên ngựa ra về, dặn các quản lý là đem trà bánh cho vợ chồng Đạo Quốc.

Đêm đó Kính Tế chỉ mơ tưởng đến Hàn Ái Thư.

Hai ngày sau, Kính Tế ăn mặc sang trọng, đem gia nhân tới tầu lâu ở bến Lâm Thanh. Đang tính toán tiền bạc thì Đạo Quốc sai người mời tới uống trà, Kính Tế đang muốn sang thăm vợ chồng Đạo Quốc, nay thấy mời thì đứng dậy đi ngay.

Sang tới phòng Đạo Quốc, đã thấy Ái Thư tươi như hoa bước ra vái chào rồi nói:

- Xin thỉnh quan nhân quá bộ vào chơi.

Vợ chồng Đạo Quốc cũng bước ra mời vào ngồi dùng trà.

Đôi bên kể lể chuyện mình trong thời gian qua. Trong khi trò chuyện, Kính Tế không rời mắt khỏi Ái Thư. Ái Thư cũng luôn luôn đưa mắt liếc lại. Đúng là tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Sau vài tuần trà, Đạo Quốc xin phép ra ngoài. Ái Thư quay sang hỏi Kính Tế:

- Chẳng hay quan nhân năm nay thanh xuân bao nhiêu?

Kính Tế được lời như cởi tấm lòng, vội đáp:

- Tôi năm nay mới hai mươi sáu.

Lại hỏi:

- Còn thư thư năm nay thanh xuân bao nhiêu?

Ái Thư cười:

- Tôi với quan nhân quả là nhất duyên nhất hội, thưa năm nay tôi cũng hai mươi sáu. Lúc trước tôi đã có hân hạnh được gặp quan nhân một lần, nay không ngờ lại có may mắn được gặp lại, thật đúng như người ta nói là "hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" đó thưa quan nhân.

Vương thị ngồi cạnh thấy Kính Tế và con gái mình đã bắt đầu trò chuyện thân mật thì kiếm cớ xin phép lui vào trong. Ngoài này chỉ còn lại hai người. Ái Thư dùng lời ngon ngọt khoe mắt tình môi hài Kính Tế, còn Kính Tế thì vì bản chất đa tình lẳng lơ, cũng buông lời trêu hoa gheo nguyệt, có những cử chỉ lả lơi.

Chỉ lát sau thì Ái Thư đã xích lại ngồi sát cạnh Kính Tế, uốn éo nói:

- Quan nhân ơi, cho tôi coi cây trâm quan nhân đang cài trên đầu một chút được không?

Kính Tế chưa kịp đưa tay lên lấy xuống thì Ái Thư vừa nói xong, đã tự gỡ trâm trên đầu Kính Tế xuống coi. Coi xong rồi cười khanh khách mà bảo:

- Xin mời quan nhân lên lầu, tôi có chuyện này muốn thưa, chuyện hay lắm.

Nói xong đứng dậy, vừa cười vừa đi trước. Kính Tế vội rảo bước theo sau. Lên tới trên lầu, Kính Tế hỏi:

- Thư thư có chuyện gì muốn nói vậy?

Ái Thư cười tình tứ:

- Tôi với quan nhân quả là có nhân duyên từ kiếp trước, nay gặp nhau đây, xin được đính ước cùng nhau.

Kính Tế mở cờ trong bụng, nói:

- Được thư thư thương đến như vậy thì còn gì hơn. Nhưng xin hỏi thư thư là thứ mấy trong nhà.

Ái Thư đáp:

- Phụ mẫu tôi chỉ có mình tôi, vì tôi sinh đúng ngày Đoan ngo nên được đặt tên là Ái Thư.

Nói xong với tay cài trâm lại trên đầu cho Kính Tế, rồi thâm thì:

- Từ khi gia đình tôi từ Đông Kinh về đây, không nơi nương tựa, thiếu thốn đủ thứ, nếu chàng có sẵn bạc thì xin cho phụ mẫu tôi vay tạm năm lạng, sẽ xin hoàn trả đủ vốn lãi, không dám làm chàng phiền lòng đâu.

Kính Tế gật đầu:

- Nàng đã cần tất là tôi phải có.

Nói xong ôm lấy Ái Thư, kéo tới chiếc giường cạnh đó mà bày chuyện nguyệt hoa. Ái Thư chẳng những không cự tuyệt mà còn hết sức hết lòng chiều chuộng. Ân ái chan hòa, không sao nói hết.

Mưa tạnh mây tan, Ái Thư mời Kính Tế uống trà rồi ngỏ ý giữ Kính Tế ở lại ăn cơm trưa. Kính Tế nói:

- Tôi còn nhiều việc lắm, không ăn cơm cùng nàng được đâu, để lát nữa tôi cho đem tiền lại.

Ái Thư níu tay nói:

- Nếu chàng bận thì chiều nay trở lại đây đi, tôi có chung rượu nhạt mời chàng, tưởng chàng chẳng nên từ khước.

Kính Tế gật đầu trở xuống tính toán tiền nong, ăn cơm trưa với hai người quản lý. Sau đó tản bộ trên đường phố. Bỗng người sư huynh cũ là Kim Tông Minh bước tới vái chào. Kính Tế cũng đứng lại chào hỏi. Tông Minh kể lại những chuyện trong miếu sau khi Kính Tế bị bắt, rồi nói:

- Quả tôi không được biết sớm là hiền đệ đã trở thành thân thích trong phủ Thủ Bị, lại tới đây mở tửu lầu, nên không có lễ tới mừng, thật là có lỗi nhiều lắm. Để sáng mai tôi sẽ cho người đem lễ tới, hiền đệ nếu rảnh mời quá bộ tới miếu chơi, chúng mình nói chuyện.

Nói xong cáo từ mà đi. Kính Tế tản bộ một lát rồi trở lại tửu lầu. Lục Quản lý ra đón nói:

- Hàn đại gia cho người thỉnh quan nhân tới uống rượu mà tìm quan nhân chẳng thấy đâu.

Vừa dứt lời thì gia nhân của Đạo Quốc đã tới thưa:

- Thỉnh quan nhân tới dùng rượu, có cả hai vị quản lý đây, ngoài ra không có ai khác.

Kính Tế gạt đầu, cùng hai người quản lý vào phòng Đạo Quốc. Nơi đây tiệc rượu đã dọn xong. Kính Tế được mời ngồi giữa, một bên là Đạo Quốc, một bên là Lục nhị lang và Tạ tam lang. Vương thị và Ái Thư ngồi cạnh Đạo Quốc. Gia nhân đem trà lên trước. Sau tuần trà, Đạo Quốc thân rót rượu mời Kính Tế và hai người quản lý.

Rượu được vài tuần, hai người quản lý đứng dậy nói:

- Để quan nhân ngồi dùng rượu, chúng tôi xin phép trở lại quây để lo việc.

Nói xong cùng bước ra.

Kính Tế tuy tửu lượng không cao, nhưng vì vui sướng trong lòng nên uống rượu hơi nhiều, chỉ lát sau là ngà ngà say.

Ái Thư hỏi:

- Hôm nay quan nhân có định về phủ không? Thôi, hay là ở lại đây mà nghỉ cho khỏe.

Kính Tế gạt đầu:

- Bây giờ có về cũng trễ rồi, nghỉ lại một đêm ở đây rồi mai về sớm cũng được.

Lát sau vợ chồng Đạo Quốc cáo lui, chỉ còn lại Kính Tế và Ái Thư. Kính Tế lấy trong tay áo ra năm lạng đưa cho Ái Thư, Ái Thư cảm tạ rồi vào đưa cho mẹ, sau đó trở ra chúc rượu cho Kính Tế.

Hai người kê vai áp má ăn uống tới tối. Ái Thư vào trong trang điểm lại thật đẹp rồi mời Kính Tế lên căn phòng trên lầu nằm nghỉ.

Hai người sau cơn chăn gối xô lệch, cùng nhau mê thốt đủ điều.

Trong thời gian làm thiếp của Địch Quân gia tại phủ Thái sư ở Đông Kinh, lại được hầu cận lão thái thái nên cũng được học đàn hát và chữ nghĩa ít nhiều. Kính Tế biết được mừng lắm, thấy Ái Thư quả không thua kém gì Kim Liên ngày trước, trong lòng say mê khôn cùng. Một đêm đó mấy lần ân ái.

Hôm sau Kính Tế mệt mỏi ngủ quên, dậy quá trễ. Vương thị đã nấu sẵn cháo gà, sai người dọn lên cho Kính Tế và Ái Thư ăn. Ái Thư cũng rót rượu mời Kính Tế.

Vừa ăn xong thì hai người quản lý lại mời ăn uống. Kính Tế rửa mặt chải đầu, khăn áo chỉnh tề, ăn uống với hai quản lý rồi trở lại từ giã Ái Thư. Ái Thư nắm áo Kính Tế mà khóc. Kính Tế bảo:

- Tôi về rồi năm ba ngày nữa lại đến với nàng, nàng đừng buồn.

Nói xong lên ngựa, cùng gia nhân về thành. Dọc đường, Kính Tế hết lời dặn dò gia nhân là về phủ không được nói gì về chuyện Hàn Đạo Quốc tới ngụ tại tửu lầu. Gia nhân đáp:

- Chúng tôi hiểu rồi, cừu cừu không cần dặn nhiều.

Về tới phủ, Kính Tế nói là công việc tại tửu lầu bận rộn, ngồi tính toán tiền nong mọi việc, không ngờ trời muện nên không thể về sớm được, phải nghỉ lại một đêm. Nói xong giao tiền lời lại cho Xuân Mai, gồm hơn ba chục lạng.

Xuân Mai nhận tiền nhưng còn cần nhần một hồi. Kính Tế chẳng nói gì. Về tới phòng riêng lại bị vợ là Cát thị cản nhần:

- Sao đêm qua chàng lại nghỉ ở ngoài vậy? Chắc là lại vui với loài liễu ngô hoa tường, bỏ tôi ở nhà vô võ mà không thêm ngó ngang tới.

Kính Tế cũng im lặng. Nhưng Cát thị lại nói với Xuân Mai. Xuân Mai giữ luôn Kính Tế ở nhà gần mười ngày, không cho đi đâu. Việc thu tiền lời tại tửu lầu ở bến Lâm Thanh thì chỉ sai gia nhân đi. Hai viên quản lý tính toán dằng hoàng.

gói bạc lại cẩn thận, giao cho gia nhân đem về không sai sót mấy may.

Trong khi đó vợ chồng Hàn Đạo Quốc cạnh tiên mà Kính Tế vẫn biệt tâm, Đạo Quốc lại là kẻ chuyên sống bám vào vợ, bèn bàn tính với vợ là tìm xem thương gia nào giàu có thì làm quen, mời về nhà uống trà uống rượu, Vương thị và Ái Thư ra tiếp, đem tấm thân mà kiếm tiền. Vương thị tuy ngoài bốn mươi, nhưng nhan sắc còn mặn mà, lại thêm Ái Thư trẻ trung hấp dẫn, thừa sức để quyến rũ bất cứ người đàn ông hiếu sắc nào.

Mấy hôm sau thì nhờ người giới thiệu, một thương gia buôn bán tơ lụa người Hồ Châu là Hà quan nhân tìm tới. Ái Thư ra tiếp đãi.

Hà quan nhân tuổi ngoại ngũ tuần, là tay đại thương gia, giàu có vô cùng. Ái Thư tiếp Hà quan nhân được một lần, nhưng thấy Hà quan nhân đã già, lại chỉ nhớ mong Kính Tế nên không chịu tiếp đãi nữa. Hà quan nhân cho mời năm lần bảy lượt. Ái Thư vẫn không chịu, Đạo Quốc lo cuống lên, phải bảo vợ là Vương thị ra tiếp đãi.

Hà quan nhân thấy Vương thị tuy lớn tuổi nhưng có da có thịt, mắt nhìn như say, má đỏ môi hồng, lại ăn nói ngọt ngào cử chỉ lão luyện, thì chịu lắm, bỏ ra một lạng bạc gọi tửu bảo dọn rượu thịt, cùng Vương thị sánh vai ăn uống. Đêm đó Hà quan nhân nghỉ lại với Vương thị. Vương thị già dặn trường đời, chiều chuộng Hà quan nhân thập phần chu đáo. Hà quan nhân cũng thập phần mãn nguyện.

Hàn Đạo Quốc ngủ ở dưới nhà. Ái Thư ngủ ở phòng bên, mặc cho mẹ tiếp khách.

Từ đó Hà quan nhân bị Vương thị quyến rũ mê mết, cứ vài ba hôm lại mò đến với Vương thị một đêm. Đạo Quốc nhờ đó cũng có được khá tiền. Còn Ái Thư thấy Kính Tế mãi không trở lại thì ngày mong đêm nhớ, một ngày dài tựa ba thu. Đến lúc nóng lòng sốt ruột quá, phải sai gia nhân vào thành, tìm đến phủ Thủ Bị dò la tin tức.

Người này lảng vảng bên ngoài, tình cờ gặp gia nhân vẫn theo Kính Tế ra bến Lâm Thanh, vội hỏi:

- Sao hồi này chẳng thấy quan nhân ra tửu lâu vậy?

Gia nhân phủ Thủ Bị đáp:

- Ít hôm nay cữu cữu chúng tôi khó ở trong mình nên không đi tới đâu.

Người này trở về nói lại với Ái Thư. Ái Thư bàn tính với mẹ, mua nửa con lợn, hai cặp vịt quay, hai cặp cá lớn, ít bánh trái hoa quả, rồi viết thiệp, sai người đem vào phủ Thủ Bị biếu Kính Tế. Lại dặn rằng:

- Người vào phủ, phải xin gặp mặt Trần quan nhân cho bằng được để xin hồi thiệp nhé.

Người này vâng lời, đem thiệp và lễ vật tới phủ Thủ Bị. Gia nhân quen là Tiểu Cương Nhi chạy ra hỏi:

- Huynh lại tới đây có chuyện gì nữa vậy?

Người này vội nói nhỏ:

- Tôi tới đây là để xin được diện kiến cữu gia, một là để biếu lễ vật, hai là cũng có chuyện cần muốn thưa riêng với cữu gia, phiền huynh vào báo cho cữu gia biết, tôi chờ ngoài này.

Tiểu Cương vào trong một lúc thì Kính Tế tất tả bước ra. Lúc đó là vào khoảng tháng tư, trời bắt đầu nóng, Kính Tế mặc áo lụa mỏng đi hài mát mà ra. Gia nhân của Đạo Quốc vội vái chào mà thưa:

- Được biết quan nhân quý thể bất an nên Ái Thư chúng tôi có tấm thiệp và ít lễ vật tới kính biếu quan nhân.

Nói xong đưa thiệp lên. Kính Tế cầm thiệp hỏi:

- Ái Thư mạnh không?

Người này đáp:

- Thấy quan nhân mãi không trở lại thì Ái Thư ngày đêm sầu muộn chỉ mong sao quan nhân sớm trở lại.

Kính Tế im lặng mở thiệp ra coi, thấy viết:

- Trần Đại quan nhân tình lang nhả giám, từ khi xa cách chàng, em những đêm nhớ ngày trông chẳng lúc nào nguôi. Nhớ lời hẹn ước, em chỉ biết tựa cửa ngóng chờ, nhưng chờ mãi chẳng thấy chàng đến. Hôm qua nhân hỏi thăm, biết được chàng quý thể khiếm an, em những bồi hồi tắc dạ, ngồi đứng

không yên, giận là không có đôi cánh để bay tới bên chàng. Nhưng chàng ở nhà đã có vợ đẹp thiếp yêu, có biết còn đoái tưởng đến phận bèo bọt này hay không. Nay em có chút lễ mọn, sai đem tới thỉnh an với tất cả lòng thành. Dù chàng có cười cũng xin nhận cho. Hàn Ái Thư kính bái.

Bên dưới lại ghi thêm:

"Em có chiếc túi gấm uyên ương, xin tặng chàng để chàng thấu rõ tấm lòng. Hàn Ái Thư tái bái".

Người nọ đưa chiếc túi gấm. Kính Tế cầm lên, thấy có thêu mấy chữ "tặng tình lang Trần quân", liền giấu ngay vào tay áo, rồi bảo Tiểu Cương:

- Người dẫn người này ra tửu điểm gần đây, chờ ta viết hồi thiếp. Còn lễ vật thì cho đem vào phòng riêng của ta. Nương nương có hỏi thì cứ nói là của Tạ Tam sai đem tới biểu ta.

Tiểu Cương vội gọi thêm mấy gia nhân, đem lễ vật vào, rồi trở ra dẫn gia nhân của Đạo Quốc tới tửu điểm uống rượu.

Kính Tế vào thư phòng viết thiếp trả lời, đoạn lấy năm lạng bạc, đem ra tửu điểm, hỏi:

- Người ăn uống xong chưa?

Người này đáp:

- Đa tạ quan nhân, tôi uống rượu rồi, rượu ngon lắm, bây giờ tôi xin cáo từ.

Kính Tế đưa bạc và thiếp mà bảo:

- Về nhà nói lại rằng ta cảm tạ Ái Thư nhiều lắm. Năm lạng bạc này để Ái Thư tạm chi dùng, vài ba hôm nữa ta sẽ ra thăm.

Người này nhận thiếp và bạc rồi cáo từ đi ngay.

Kính Tế quay về phủ. Vừa vào tới phòng, Cát thị đã hỏi:

- Ai sai đem lễ vật tới vậy?

Kính Tế đáp:

- Tạ Tam ở ngoài tửu lầu nghe nói là tôi khó ở nên sai người đem lễ tới vãn an đó mà.

Cát thị tin thật, bàn tính với chồng, gọi a hoàn Kim Tiên vào, sai đem một cặp vịt, một cặp cá và ít bánh trái hoa quả lên biểu Xuân Mai. Xuân Mai cũng không hạch hỏi gì.

Về phần gia nhân của Hàn Đạo Quốc, gần tối hôm đó mới về tới, đưa thiếp và bạc của Kính Tế cho Ái Thư. Ái Thư nhận bạc rồi mở thiếp ra coi, thấy viết:

"Kính Tế trân trọng phúc đáp ái khanh Hàn Ái Thư, đang lúc mong đợi hội ngộ thì tôi được nàng thương mà hỏi thăm, lại cho lễ hậu, thật muôn vàn cảm kích. Nàng còn cho tôi chiếc túi gấm quý giá, thật không biết lấy gì báo đáp. Mấy hôm nay trong người tôi khó ở nên mới lỡ hẹn để nàng buồn giận. Nhưng chỉ vài ba hôm nữa, tôi sẽ tới thăm nàng. Tiện đây tôi xin gửi năm lạng bạc và một chiếc khăn tay tặng lại nàng, mong nàng nhận cho. Kính Tế cẩn bái".

Ái Thư lại mở chiếc khăn tay ra xem, thấy có mấy câu thơ:

Lựa ngà thêu bức hồi văn,

Rượu say múa bút muôn vàn nhớ thương.

Ái ân gửi đến tình nương,

Ước ao loan phụng vấn vương nghìn đời.

Xem xong, Ái Thư vào kể lại với mẹ và đưa bạc cho mẹ. Vương thị mừng rỡ khôn xiết. Từ đó hai mẹ con chỉ đêm ngày chờ mong Kính Tế.

Chuyện đời bướm cuồng say hoa đẹp đâu phải chỉ có riêng Kính Tế say đắm Ái Thư...